

[Tommy Dinesen]

noget for mig. Han ville hellere ekskludere mig af Sømændenes Forbund, hvis han havde mulighed for det. Så er det sagt.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Vi koncentrerer os jo om dagpengespørgsmålet og ikke § 18 a og b i den udformning, de har i dag. Og de spørgsmål, der er stillet til mig, har jo udelukkende gået på fortolkningen af dagpengeloven. Det er heller ikke et problem, der løses ved det lovforslag, som hr. Tommy Dinesen har fremsat.

Derfor vil jeg sige: Jeg henholder mig til det svar, jeg har givet.

Jeg kan heldigvis citere fra mit eget samråd, at der fortsat ikke er nogen retslig afklaring – for der er ingen fortilfælde – på, om de søfolk, som tager hjem, hvor rederen har betalt og har givet dem fri, og hvor der derfor ikke er behov for en diskussion af, om de kan komme af sted eller ej, får karantæne eller ej. Det er et uafklaret spørgsmål, fordi der ikke er nogen fortilfælde for det, og ingen af de to – hverken ændringen eller den nuværende sømandslov – løser det problem.

Jeg vil i øvrigt bekræfte, at det ikke er mig, der under det refererede møde har sagt, at der ville blive givet 5 ugers karantæne. Det var Sømændenes Forbund, der meddelte, at man ville give 5 ugers karantæne. Jeg meddelte på samme møde, at jeg ikke kunne tage stilling til, hvorvidt man skulle gøre det eller ej.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 53:

Forslag til lov om ændring af lov om byfornyelse og boligforbedring. (Tilskud ved kondemnering af ejerboliger og andelsboliger).

Af boligministeren (Agnete Laustsen).
(Fremsat 31/10 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Socialdemokratiet har ved tidligere debatter her i salen på samme måde, som jeg kan gøre det i dag, tilkendegivet, at vi er meget positive over for at finde en løsning på problemerne omkring kondemneringsbeslutninger, hvor en bolig altså bliver erklæret for uegnet som menneskebolig. På den baggrund kan jeg da også udtrykke vores glæde over, at det nu er lykkedes at få et bud fra boligministeren på, hvordan de eventuelt kan løses.

Udgangspunktet for os har hele tiden været, på hvilken måde vi bedst muligt kunne tilgode-se de enkelte beboeres tarv i forhold til en kondemneringsbeslutning, men vi har tidligere sagt – og det synes jeg også er værd at tage fat på i dag – at hvis man som beboer har den opfattelse, at det er en urimelig kondemneringsbeslutning, der er truffet, så tror jeg ikke, man føler, at det bliver ret meget bedre, om man får udbetalt et tilskud.

Jeg vil gerne vende tilbage til de debatter, vi tidligere har haft om anvendelsen af kondemneringsbestemmelserne. Vi er fra Socialdemokratiets side naturligvis helt enige i, at hvor der direkte er sundheds- eller brandfare, bør der ikke herske nogen tvivl om, at det er korrekt at kondemnere, men at alene lysforhold kan være en afgørende faktor kan forekomme endog meget tvivlsomt. Jeg vil gerne stille boligministeren det spørgsmål, hvorledes disse problemer er blevet behandlet i relation til det forslag, som vi nu har til behandling.

Så er der økonomien. Det foreslås, at penge-ne skal dækkes ind via de allerede afsatte midler til byfornyelse. Jeg kan forstå – jeg kan endda godt forstå – at man i bemærkningerne siger, at der hersker en del tvivl om skønnet over, hvor dyrt det bliver.

Men uomtvisteligt er det, at det primært vil blive en udgift for Københavns Kommune. Her vil jeg godt høre ministerens kommentar til belastningen i forhold til de øvrige opgaver, Københavns Kommune har omkring byfornyelse m.v., eftersom vi må konstatere, at det beløb,

[Lissa Mathiasen]

der kommer til udbetaling, anslået er omkring 25 mio. kr., og Københavns Kommune vil vel skulle have andel i de 23-24 mio. kr. Jeg vil godt høre ministerens kommentar til det.

Men samtidig vil jeg sige, at jeg tror, det kan være nyttigt under udvalgsarbejdet at se lidt nærmere på disse ting også generelt i forhold til belastningen af de meget sparsomme – det synes jeg godt man kan være bekendt at sige – byfornyelsesmidler, som vi har til rådighed i dag.

Når der var tale om udbetaling af tilskud, som ministeren her lægger op til i forbindelse med kondemnering, har vi tidligere rejst ønsket om, at man skulle se på muligheden af, om man kunne anvende disse boliger til andet formål.

Derfor er vi meget tilfreds med, at ministeren i forslaget også peger på det.

Men der er én ting, jeg godt vil efterlyse, det er det bebudede tiltag på skattesiden. Jeg kan ikke rigtig se, at det foreligger fra skatteministerens side. Jeg vil godt høre boligministeren om det, for det kunne da være meget rart at se det i relation til dette lovforslag.

Som det forhåbentlig klart er fremgået, er Socialdemokratiet overordentlig positivt over for forslaget, men finder dog, at der er behov for under udvalgsarbejdet at få opklaret nogle ting.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Under behandlingen den 16. marts dette år af et beslutningsforslag fra SF og Fremskridtspartiet tilkendegav boligministeren, at hun ville komme med et forslag om ændring af byfornyelsesloven med det formål at gøre det muligt efter nærmere fastlagte retningslinjer at yde godtgørelse til ejere af ejer- og andelsboliger, som får deres ejendom kondemneret. Det er dette lovforslag, der nu er til behandling, og jeg kan på den konservative gruppes vegne tilslutte mig lovforslaget.

Det er lykkedes, synes jeg, på en god måde at få afgrænset den kreds, det drejer sig om. For det første taler man om, at det er tilskud; man går altså ikke bort fra kondemneringsreglernes almindelige regler, hvor der netop ikke kan ydes erstatning eller tilskud, men det er en ganske bestemt, afgrænset kreds, der tales om her. Populært sagt er det ejere af ejerlejligheder, andelsboliger, boligaktieselskaber og anpartslejligheder, som er kommet i klemme på den ene eller den anden måde i en kondemneringssag.

Det tilskud, man giver, er den værdiforringelse, der er sket som følge af kondemneringsbeslutningen, og selve værdiforringelsen er forskellen mellem værdien før og værdien efter kondemnering. Her kommer jo netop spørgsmålet om fremtidig anvendelse ind, således at den må indgå med en værdi, når man skal fastsætte værdien efter kondemneringen. Jeg tror, at dette forslag vil kunne hjælpe de husejere og ejerlejlighedsejere, som er kommet i klemme, og som sagt kan den konservative gruppe støtte det.

Vi ser også frem til, at man får den nødvendige lovhjemmel vedrørende skattefritagelse for disse tilskud, for det ville jo være en lille smule Ebberød Bank, hvis man først fik et tilskud og senere skulle betale skat af det. Derfor vil vi gerne høre boligministerens kommentarer til, hvordan man har tænkt sig, at dette skulle foregå, og i hvilket forum det skulle være.

Jeg nævnte, at det er en afgrænset kreds, og det er også afgrænset på en anden måde. Ifølge lovens § 75 har ejeren til en kondemneret lejlighed eller ejendom ret til at fremsætte et forbedringsforslag. Det er jo kommunalbestyrelsen, der godkender et sådant forbedringsforslag, og før den har behandlet det og har besluttet, om det kan gøre fyldest, kan man ikke udbetale tilskud for forringelse. Man kan ikke både få for en forbedringsplan og et tilskud, således at man må formode, at man vil frafalde muligheden for forbedringsforslag og nøjes med det tilskud, der kan udbetales.

Jeg håber, lovforslaget får en velvillig og hurtig behandling i Folketinget og i udvalget.

Holger K. Nielsen (SF):

Dette lovforslag er jo en udløber af det beslutningsforslag, som blev fremsat af en alliance mellem SF og Fremskridtspartiet. Det er ikke særlig tit, at vi fremsætter fælles forslag, men vi gjorde det dog ved denne lejlighed for at afhjælpe nogle af de ret urimelige konsekvenser, der er af kondemneringspolitikken, specielt i Københavns Kommune.

Københavns Kommune havde afsagt kondemneringskendelser især i forhold til kælderlejligheder, som på mange måder virkede urimelige på de mennesker, der boede i de pågældende lejligheder, og som havde købt dem som ejerlejligheder i den tro, at når samfundet gav ret til, at de kunne udstykkes som ejerlejlighede-

[Holger K. Nielsen]

der, så kunne de naturligvis også bebos af almindelige mennesker. En række, især unge, mennesker, kom i klemme i den kondemneringspraksis, og det førte til en urimelig situation for de pågældende mennesker.

På den baggrund er vi tilfredse med, at der nu er kommet et lovforslag fra regeringen, som på mange måder ser fornuftigt ud. Der kan være ting, vi skal se nærmere på, det er jo ret tekniske ting, og jeg har forstået, at det også har givet visse tekniske problemer at udarbejde lovforslaget. Derfor skal vi naturligvis se grundigt på det under udvalgsarbejdet.

Men som en konsekvens af at vi har været initiativtagere til at få skred i denne sag, er vi som sagt tilfredse med, at der nu er kommet dette lovforslag, og vi vil medvirke til en positiv udvalgsbehandling.

Mejdahl (V):

Dette lovforslag er en udløber af beslutningsforslag nr. B 64, fremsat af SF og Fremskridtspartiet i sidste folketingssamling, som resulterede i en beretning afgivet af Boligudvalget den 23. maj.

Der har vist sig eksempler på, at boligejere er kommet alvorligt i klemme rent økonomisk, når boligkommissionen har truffet beslutning om kondemnering af en ejendom, og det er for at rette denne skævhed og tilsyneladende uretfærdighed, at boligministeren fremsætter dette lovforslag. Forslaget vil sikre, at der ydes en sådan boligejer et tilskud. Det ydes ud fra en rimelighedsbetragtning, og det er forudsat, at tilskuddet gøres skattefrit.

Beløbene hentes fra byfornyelsesmidlerne og giver således ikke direkte ekstraudgifter, men man må selvfølgelig erkende, at man kommer knap så langt med byfornyelsen, hvis der er mange, der skal have erstatning.

Loven får virkning fra 1. januar 1983, hvor byfornyelsesloven trådte i kraft. I Venstre mener vi, at det er rimeligt at tage denne dato som udgangspunkt.

Vi støtter lovforslaget, fordi vi hermed kan hjælpe boligejere, som bliver påført en udgift, som de ikke har haft mulighed for at undgå og forudse. Misligholdelse udløser efter lovforslaget ikke tilskud. Loven vil vel også indebære, at Boligkommissionen tænker sig om en ekstra gang, inden den træffer beslutning om kondemnering.

Endelig er vi enige i, at tilskuddet skal ydes ud fra en rimelighedsbetragtning. Det tror vi er rigtigere, end at vi lægger os fast på stive regler om købspris eller offentlige vurderinger.

På Venstres vegne kan jeg anbefale lovforslaget og tilsige vores medvirken til en positiv og hurtig udvalgsbehandling.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne sige boligministeren tak, fordi hun har været hurtig til at efterkomme den henstilling, der lå i det beslutningsforslag, som Fremskridtspartiet og SF tog initiativ til.

Jeg er glad for, at regeringen har indset, at det var en aldeles urimelig behandling, der overgik de boligejere, der fik kondemneret deres lejligheder i København. Jeg ved ikke, om man kan sige, at Københavns Kommune misbrugte bestemmelserne, men de brugte dem i hvert fald så meget mere. Jeg er tilfreds med, at midlerne kommer fra byfornyelsesmidlerne, for det er jo til syvende og sidst også et led i byfornyelsen af København.

Jeg synes, det er et rigtigt princip, at Folketingset så bredt bliver enig om, at folk, der har handlet i tillid til gældende lovgivning, kan man ikke bare foretage indgreb over for, som gør deres ejendomme værdiløse, så Fremskridtspartiet er glad for forslaget. Vi medvirker gerne til en hurtig udvalgsbehandling, selv om der er et par tekniske ting – og der er meget teknik i det her – som vi lige må have på plads.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil også gerne blande mig i koret af positive tilkendegivelser og sige, at set fra en radikal synsvinkel er det yderst tilfredsstillende, at vi nu får løst det problem, som flere af os har mødt allerede for et års tid siden på grund af en kondemneringspraksis i specielt Københavns Kommune, som betød, at mennesker, der havde købt i tillid til, at man kunne erhverve udstykkede ejerlejligheder og andre former for boliger, bl.a. andelsboliger, senere pludselig kunne risikere at miste det, man havde købt, uden forklarlig grund.

Jeg synes, det er godt, at vi nu får slået fast, at så galt kan det ikke gå, uden at det offentlige er med til at gøre skaden god. Og samtidig får vi jo altså også lavet en formulering af loven, sådan at vi ikke ændrer ved hovedprincippet om, at man i forbindelse med sanering og byfornyelse ikke i almindelighed foretager ekspropriation.

[Jørgen Estrup]

Men jeg vil godt føje til, at jeg stadig væk har en vis tvivl om praksis i Københavns Kommune, og at det ville være rart, om man var sikker på, at det, fru Kirsten Jacobsen kaldte misbrug med et spørgsmålstejn bagefter, faktisk ikke er misbrug. Vi skulle nødig komme i den situation, at kommunen kan tillade sig at benytte loven på en måde, der ikke var tilsigtet, og at staten og kommunen i fællesskab derefter udbetaler en erstatning eller det, som vi skal kalde et tilskud. Så det kan godt være, at vi senere kommer til at kigge på det igen, men i første omgang synes jeg, man skal konstatere, at vi nu har fået en løsning på et problem, som har generet mange.

Derfor vil jeg også tilsige lovforslaget en yderst venlig behandling.

Sonja Albrink (CD):

Lovforslaget, som vi har til behandling i dag, skal ses på baggrund af beslutningsforslag nr. B 64, som vi havde til behandling i marts måned i år. I beretningen af 23. maj 1990 tog Folketingets Boligudvalg til efterretning, at regeringen til efteråret ville fremsætte et lovforslag om kondemnering m.v. Nu ligger lovforslaget her, og det er vi i CD meget tilfredse med.

Lovforslaget har efter CD's mening et godt sigte. Centrum-Demokraterne har altid syntes, at det ikke var rimeligt, at folk, der havde betalt for en andels- eller ejerbolig, kunne risikere, at boligen blev kondemneret, uden at der blev kompenseret økonomisk herfor.

Jeg tror, vi alle husker flere beretninger i tv og dagspressen om folk, der havde ofret alle deres sparepenge på at sætte disse lejligheder i stand, og som pludselig ikke måtte bebo dem mere. Disse mennesker mistede ikke bare deres bolig, men måtte også se i øjnene, at de stod uden bolig, men med en prioritetsgæld, der skulle betales. Disse mennesker var ofte blandt samfundets svageste. Centrum-Demokraterne er tilfreds med, at der nu gives et beløb til hver enkelt kondemnering samt en forlængelse af fristen for kondemneringen.

Vi har dog svært ved at forstå, at omkostningerne ved at indføre en tilskudsordning skal betales ud af byfornyesmidlerne. De 2 mia. kr., der i dag er afsat til byfornyelse, er i forvejen små i forhold til det enorme byfornyesbehov.

CD vil dog medvirke positivt ved udvalgsbehandlingen.

Lysholm Christensen (KRF):

Vi står her med et lovforslag, som er opfyldelse af et tidligere afgivet løfte fra boligministeren om ændring af byfornyesloven. Det drejer sig om erstatning i relation til værdiforringelse af visse boligformer i forbindelse med kondemnering af bygninger.

Det er naturligvis et problem, når borgere kommer i klemme i den situation, og derfor kan vi fuldt ud tilslutte os tanken om, at der skal ydes en erstatning, når borgere kommer i den situation, en erstatning udmålt efter en rimelighedsvurdering, og jeg skal straks tilsige vores positive medvirken til en hurtig udvalgsbehandling af dette forslag.

Men der udestår vel stadig et lille problem omkring erstatningen, nemlig om der skal betales skat eller vi kan få klaret en skattefritagelse. Vi vil i hvert fald gerne medvirke til, at man ikke skal betale skat af denne erstatning.

Vi må også tilføje en lille beklagelse over, at byfornyesen så går frem med lidt langsommere hast, fordi vi skal tage pengene derfra, men det er trods alt nok det mest rimelige sted at tage pengene, og derfor skal jeg tilsige vores medvirken til en hurtig udvalgsbehandling.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Det er med stor glæde, at jeg kan takke samtlige ordførere for den meget positive modtagelse, dette forslag har fået. Jeg vil ikke sige, at det kommer bag på mig. Da beslutningsforslaget fra SF og Fremskridtspartiet var til behandling her i foråret, var det klart, at samtlige partier gik ind for det sigte, beslutningsforslaget havde.

Men som flere ordførere også i dag har givet udtryk for, er det teknisk ikke helt nemt at få ordningen til at blive tilstrækkelig rummelig til at omfatte alle dem, vi synes med rimelighed kan have krav på – og det vil jeg gerne sige med det samme: ikke erstatning, for det er der ikke tale om – et tilskud til dækning af de tab, de måtte lide i forbindelse med fraflytning af en kondemneret lejlighed. Det har teknisk været ganske vanskeligt, men som sagt, sigtet er vi alle sammen enige om.

Til de enkelte ordførere vil jeg gerne knytte et par bemærkninger, først og fremmest til det, som fru Lissa Mathiasen anførte, og som andre også har været inde på, bl.a. hr. Mejdahl, der sagde, at det måske kunne være vanskeligt at forstå, hvordan kondemneringsbestemmelserne egentlig blev administreret.

[Bollgministeren]

Må jeg først og fremmest slå fast, at kondemneringsbestemmelser er noget, som administreres decentralt, det vil sige, at det er kommunerne, der tager stilling til, hvordan man i den enkelte kommune vil vurdere, om en ejendom er sundhedsfarlig eller brandfarlig eller i øvrigt lider af mangler, som gør, at man ikke finder den egnet til beboelse. Jeg kan også sige, at vi i Bollgministeriet rent faktisk ikke har haft nogen indvendinger imod, hvordan disse kondemneringsbestemmelser er blevet fortolket ud over på det ene område, hvor jeg er enig i at en enkelt kommune – og jeg vil gerne indrømme, det skal ikke være nogen hemmelighed, og det fremgår også af bemærkningerne til lovforslaget, at det er Københavns Kommune – har haft en praksis, som en række af os her i Folketinget synes måske har været rimelig hårdhændet.

Når jeg siger det, så vil jeg også gerne i den forbindelse knytte svaret til det spørgsmål, som fru Sonja Albrink rejste, som fru Kirsten Jacobsen også kommenterede, og som også hr. Lysholm Christensen var inde på, nemlig om det var rimeligt at tage midlerne til disse tilskud fra byfornyelsesmidlerne.

Det mener jeg helt bestemt det er. For det første har kondemnering noget at gøre med byfornyelse, det har at gøre med, at man forbedrer et kvarter, og derfor er det helt rimeligt, at byfornyelsesmidler bruges til dette. Men man kunne jo også godt i den forbindelse henlede kommunernes opmærksomhed på, at da det er de midler, der bruges til det, bør man faktisk i hvert enkelt tilfælde tænke sig om, inden man kondemnerer, fordi man ved, at kommunen selv skal bære en del af udgifterne, der er forbundet hermed.

Fru Lissa Mathiasen brugte udtrykket, at byfornyelsesmidlerne var meget sparsomme. Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg da gerne så, at vi havde endnu flere byfornyelsesmidler, end tilfældet er, men jeg synes dog, at jeg vil gøre opmærksom på, at byfornyelsesmidlerne er en af de udgiftsposter i Bollgministeriet, som siden 1989 hvert år er søgt forøget. De var 1,6 mia. kr. i 1989, de er i år 2 mia. kr., og de bliver i de næste år sat op til henholdsvis 2,2 og 2,5 mia. kr.

Jeg indrømmer, at det sikkert ikke er nok – vi skal også have meget mere gang i den private byfornyelse – men jeg vil dog gerne sige, at vi aldrig har haft så store byfornyelsesmidler, som tilfældet er nu, og som sagt er vi oppe på et be-

løb, vi aldrig nogen sinde før har disponeret over, og det synes jeg i alle tilfælde er positivt og viser den meget store interesse, regeringen har i byfornyelse og byforbedring på alle måder.

Det er helt naturligt at rejse det spørgsmål, som en række talere – både fru Lissa Mathiasen, fru Lizzie Lichtenberg, hr. Lysholm Christensen og hr. Holger K. Nielsen – nævnede, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt disse tilskud var skattepligtige. Jeg havde gerne fra starten indarbejdet i lovforslaget et forslag om, at disse midler – og jeg er lige ved at sige naturligvis – er skattefri. Der er imidlertid nogle tekniske problemer, som er under forhandling med Skatteministeriet.

Men jeg kan med det samme give mit tilsagn til, at der under behandlingen af dette lovforslag fra min side vil komme et ændringsforslag, der medfører, at en af de undtagelsesregler, som for øjeblikket er indeholdt i ligningsloven, vil blive inkorporeret i denne lov, hvorefter det vil blive gjort klart, at tilskud, der falder ind under disse regler, vil være skattefri. Det har desværre ikke været muligt fra starten at medtage det, men som sagt kan jeg give løfte om, at vi under behandlingen indsætter det i loven. Det er også lovteknisk set lettere, at vi har en enkelt lov at henholde os til, så man ikke skal blade rundt i alt for mange. Det er forhandlet med Skatteministeriet, og det kommer som sagt til at hænge sammen.

Til slut endnu en gang tak for de positive tilsagn. Jeg tror, der er mange, der aktuelt står over for nogle problemer, og også mange, som tidligere har haft problemer. Vi ved jo alle sammen, at der ligger en række sager nogle år tilbage. Derfor har loven i dette tilfælde positivt tilbagevirkende kraft, fordi vi gerne vil hjælpe de mennesker, som, inden vi fik denne lovhjemmel, måtte have været udsat for at lide tab, fordi deres ejendom er blevet kondemneret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Bollgudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod det-

[Første næstformand]

te forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 54:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand og lov om social pension. (Delegation til selvejende institutioner, betaling for midlertidigt ophold, udbetaling af pension m.v.).

Af socialministeren (Aase Olesen).
(Fremsat 31/10 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Hanne Andersen (S):**

Til at begynde med har jeg en helt generel bemærkning til lovforslaget. Vi synes, at det er en utrolig sammenklumpning af forslag, der ikke åbenlyst hører sammen, vi ser her, og vi synes, det ville tjene de enkelte forslag, hvis ministeren delte dette lovforslag op i flere forslag.

Vi har nogle bemærkninger til de enkelte forslag.

Ministerens foreslår, at det toårige forsøg med pensionsudbetaling forlænges med endnu to år, og det kan vi støtte. Vi glæder os over, at forlængelsen betyder en udvidelse af forsøget til § 112-plejehjemmene, så voksne handicappede på plejehjem også får den selvbestemmelse og valgfrihed, der følger med rådighed over egen pension. Beboerne på disse plejehjem er meget ofte unge mennesker, der ønsker større mulighed for aktiviteter uden for plejehjemmet, og de ønsker kan nu opfyldes og afprøves. Så langt kan vi følge ministeren.

Det kniber mere med økonomien i forslaget, og vi vil stille en række spørgsmål i udvalget. Påstanden om, at de kommuner, der har været med i forsøget hidtil, har fået overkompensation, samtidig med at der er øget administration, når der udbetales pension i stedet for lommepengebeløb, vil vi gerne se præcise eksempler på.

Økonomien skal drøftes med kommunerne. Hvorfor har disse drøftelser ikke allerede fundet sted? Det havde været rimeligt. Kommunernes og amternes udtalelser er under alle omstændigheder vigtige og nødvendige, inden forslaget færdigbehandles.

Den del af forslaget, der handler om at inddrage bistands- og plejetillæg og erhvervsudgytighedsbeløb for alle på kommunale plejehjem og døgninstitutioner, er vi imod. Det ser ud, som om ministeren er ved at afskaffe højeste førtidspension for beboerne. Det vil vi også have opklaret i udvalgsarbejdet, ligesom vi vil have belyst, om boligstøttereglerne i fremtiden også vil gælde for disse beboere.

Hvilken kompensationsordning for forsøgsperioden er det, ministeren tænker på, når det gælder de statslige merudgifter, og hvilke merudgifter er det? Hvem skal betale forsøgene, er det kommuner og amter, der ikke deltager, eller er det de beboere, der ikke er med i forsøget?

Kommuners og amters mulighed for fremover at uddelegere beføjelser til de selvejende institutioner, de i forvejen har overenskomst med, kan vi støtte, hvis disse institutioner ikke hermed får en fortrinnsstilling frem for de kommunale institutioner.

Betaling for midlertidigt ophold på plejehjem eller i ældrebolig kan vi også støtte og tilslutte os, hvis det handler om udgifter, den pågældende alligevel ville have haft i eget hjem. Det skal under alle omstændigheder sikres, at den ældre eller handicappede ikke har fået slået bunden ud af sin økonomi, når man vender tilbage til eget hjem.

Men, som jeg indledte med at sige, så ville det tjene forslagene, hvis ministeren deler dette lovforslag op i flere forslag, og det vil jeg opfordre ministeren til at gøre.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg vil gerne sige, at dette lovforslag er et lovforslag, som den konservative folketingsgruppe fuldt ud kan støtte.

Vi er enige i en forlængelse af ordningen med pensionsudbetaling til plejehjemsbeboere som frivillig ordning i endnu to år. Vi har fået en grundigt gennemarbejdet rapport fra Socialstyrelsen, hvori man anbefaler, at man tager endnu en periode, inden vi fastlægger de permanente regler for ordningen.

Vi glæder os også over, at man nu som forsøgsordning tager de såkaldte § 112, stk. 1 og stk. 2-institutioner med, således at borgere med vidtgående fysiske eller psykiske handicap kan komme ind under ordningen, også hvor man ikke får inddraget sin pension og blot får udbetalt lommepenge. Vi synes, de to forslag er væl-